

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν . . . δρ. 7.—

Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—

Ἐξαμήνου . . . 4.—

Ἐξαμήνου φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Δις ἀνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀρθ. 46

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἐστάθησαν τότε εἰς τὰς θέσεις των διὰ νὰ κάμουν τὴν πρωϊνὴν προσευχήν.

Ἔιχε σχεδὸν τελειώσῃ ἡ προσευχή, ὅταν ἡ Δαίξη εἰσῆλθε κρυφὰ-κρυφὰ εἰς τὸ δωμάτιον. Αἱ συμμαθητρίαι τῆς ἐγέλασαν μὲς' ἀπὸ τὰ δόντια των, ἀλλὰ ἡ μὲς Μπάρκερ τὴν ἐπέπληξε, καὶ τῆς ἔβαλε νὰ μάθῃ ἀπ' ἐξω μερικὰς παραγράφους διὰ τιμωρίαν τῆς.

Ἀκολουθῶς τρία κορίτσια ἐπῆγαν νὰ γυμνασθῶν εἰς τὸ πιάνο, τὰ ἄλλα ἐκύτταζαν τὰ μαθήματα των, καὶ αἱ δεσποινίδες Μάρσαλ διετάχθησαν ν' ἀποστηθίσουν μερικὰς χρονολογίας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐπῆγαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης, ὅπου ὅμως ἔγινε περισσότερα φλυαρία παρὰ μελέτη, ἕως ὅτου ἤρχισε τὸ μάθημα, καὶ τότε ἡ μὲς Μπάρκερ ἐπῆρεν ἰδιαιτέρως τὰς μαθητρίας τῆς διὰ νὰ τὰς ἐξετάσῃ. Τὰς εὗρηκε πολὺ ἀμαθεῖς, πολὺ ὀπίσω' ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πολλὰ μεγάλα κορίτσια εἰς τὸ σχολεῖόν τῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἔβαλε τὴν μὲν Δωροθέαν καὶ Μαριωρὴν εἰς τὴν πρώτην τάξιν, τὴν δὲ Ἐβελίναν καὶ τὴν Μαριάνναν εἰς τὴν δευτέραν. Ἐπειτα τὰς ἠρώτησε τί ἐγνώριζαν ἀπὸ μουσικὴν.

— Εἴμεθα ἐντελῶς ἄμουςοι, δὲν μας ἄρᾷ διόλου ἡ μουσική! εἶπεν ἡ Δωροθέα μὲ τὸν ἀποφασιστικὸν τῆς τόνον.

— Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ ἐκφράζῃς τὴν γνώμην σου μὲ τρόπον ὀλιγώτερον ἐμφαντικόν, εἶπεν ἡ μὲς Μπάρκερ. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐδιδάχθητε συστηματικῶς τὴν μουσικὴν.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας ἔλεγεν ὅτι καλλίτερα εἶχε νὰ μὴν παίξωμε πιάνο, δι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς το ἐγκατελείψαμεν.

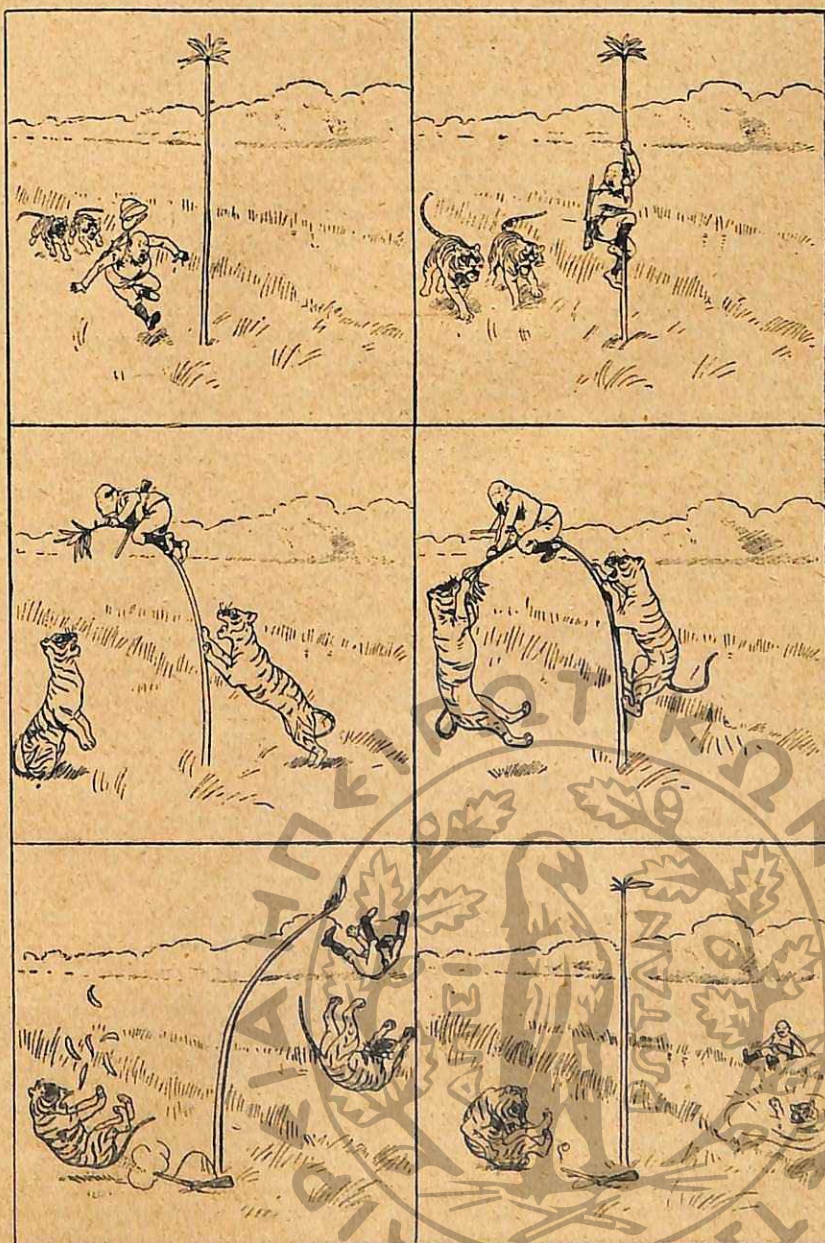
— Θὰ ζητήσω τὰς ὁδηγίας του εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπεν ἡ μὲς Μπάρκερ.

Ἀλλὰ τὰ κορίτσια ἐγλύτωσαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρόσθετον βασανιστήριον, διότι ὁ κ. Μάρσαλ, μὲ τὴν συνήθη του ἀναδλητικότητά, ἐλησμονήσῃ ν' ἀπαντήσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸ γράμμα.

— Ἐστειλα στὸν πατέρα σας ἕνα τηλεγράφημα, διὰ νὰ τον πληροφορήσῃ ὅτι ἐφοῦσάτε ἀ-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 90^{ος}

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τὸ Διήγημα δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ πλέον τῶν 850 λέξεων, καὶ νὰ σταλῇ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Διὰ τὰ Βραβεῖα ἴδε τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. Β' (φυλ. 1, σελὶς 12.)

σφαλώς και αίσίως, εξηκολούθησεν η μίς Μπάρκερ, και αύριον είμπορείτε να γράψετε στο σπίτι σας, αν και η Κυριακή είναι η κανονισμένη ημέρα διά την επιστολογραφίαν. Έπειδή όμως, από την ομιλίαν σας φαίνεται ότι δεν γνωρίζετε καλά σύνταξιν και ορθογραφίαν, εγώ θα επιθεωρήσω ό,τι θα γράψετε και θα σας βοηθήσω, διότι δεν ένωθώ να δυσφημισθώ το σχολείον μου με τα γραψιμάτά σας. Τώρα, εις τας τάξεις σας! Τα μαθήματα ήσαν νέα πηγή απελπισίας διά τα φοβισμένα εκείνα κορίτσια, που έπασχαν από νοσταλγίαν προς την πατριήν έστίαν. Έγνώριζαν τόσον ολίγα πράγματα, και με την αμάθειάν των ένόμιζαν ότι αι άλλαι έγνώριζαν τόσον πολλά! Έδυσκολεύοντο ν' απαντήσουν, ένθ' όλα αι άλλαι έπερίμεναν ν' άκούσουν, και εκοκίניζαν με τα πονηρά βλέμματα και χαμόγελα, τα όποια έπροκάλλουν αι απαντήσεις των. Το μάθημα της Γαλλικής ήτο το χειρότερον απ' όλα, διότι η *Martine* ήτο η είρωνεία προσωποποιημένη. Η άμείλεια και η αμάθεια των μαθητριών της την εκάμναν σάν τρελλήν, δεν ήτο δέ καθόλου ένθουσιασμένη με τας νεοφερμένας.

— Μοῦ έφεραν τώρα, έλεγε, τέσσαρα ξόανα με μια προφορά, που και οι σκύλοι της Γαλλίας να τ' άκούσουν θ' άρχίσουν να ούρλιάζουν! . . .

Τακτικά εις το μάθημά της, ήναγκάζετο και μία μαθήτρια να φύγη από το δωμάτιον με τα δάκρυα. Έν τούτοις η διδασκαλία της ήτο μεθοδική και καρποφόρος, και αι τέσσαρες ήρωίδες μας απέκτησαν με αυτήν αρκετάς γνώσεις, διότι τα Γαλλικά της μίς Δάλυ δεν τας είχαν κάμνη ικανάς ούτε να διαβάσουν ούτε να μεταφράζουν όρθως αυτήν την ξένην γλώσσαν.

Εις το τσάι, η μίς Μπάρκερ ένεχείρισε μίαν επιστολήν εις την Δωροθέαν.

— Μά . . . την έχουν ανοίξει! άνέκριξεν η Δωροθέα έκπληκτος, όταν εκύτταξε τον φάκελλον.

— Ένόμιζα ότι σας εξήγησα ότι άνοιγω όλα τα γράμματά που έρχονται εις το σχολείον, απήντησεν η μίς Μπάρκερ με ξηρόν τόνον.

— Μά, αυτό είναι από την μαυριά, και μοῦ γράφει: Ίσως διά πράγματα ιδιωτικής φύσεως, είπεν η Δωροθέα.

— Ό κανών είναι απαράβατος, απήντησεν η μίς Μπάρκερ, και όλαι όφείλουν να υποτάσσωνται. Όσα γράμματα λαμβάνετε, εγώ τα επιθεωρώ, και όσα γράμματα γράψετε, όφείλετε να τα φέρετε εις μέ, να τα εξετάσω. Μην τ' αλησμονήτε, παρακαλώ, αυτά που είπα! Η Ρόζα έτράβηξε την Δωροθέαν από το φόρεμα.

— Σώπαινε, και κάθησε κάτω, της έψιθύρισεν.

Υπήκουσεν η Δωροθέα, αν και ήτο έξω φρενών από τον θυμόν και το πείσμα της. Μετά το τσάι άνέγνωσαν την επιστολήν, η όποια περιείχεν ολίγας φιλοστόργους γραμμάς από την κυρίαν Μάρσαλ.

« Έλπίζω, προσέθετεν, ότι είσθε ευχαριστημένοι και καλοπερνάτε. Άν όχι, να με είδοποιήσετε άμέσως. »

— Τί το όφελος; είπεν η Μαριωρή, αφού δεν μπορούμε να της γράψωμεν ό,τι πραγματικώς έχουμε στο νου μας. . .

— Υπάρχει τρόπος να της γράψετε, έψιθύρισεν η Άδα, η όποια την είχεν άκούση.

— Πώς; . . .

— Να δώσετε το γράμμα εις μίαν έξωτερικήν να το ρίξη στο ταχυδρομείον. Αυτό είναι αυστηρώς απηγορευμένον, γίνεταί όμως.

— Ναι, αλλά δεν είναι έντιμον πράγμα! είπε με άγανάκτησιν η Δωροθέα.

Η Άδα άνεσήκωσε τους ώμους της.

— Δεν θα τα περάσετε καλά εδώ μέσα, αν έχετε τέτοιες ιδέες, απήντησεν. Άν θελήσετε να κάμετε ό,τι λέγει ο κανονισμός, χαμένος θα είναι ο κόπος σας. Είτε το κάμετε είτε όχι, πάντοτε θα σας υποπτεύεται η μίς Μπάρκερ. . .

Με την πάροδον των ημερών, αι άδελφαι Μάρσαλ είδαν ότι αι περισσότεραι συμμαθήτριάι των συνεμερίζοντο την γνώμη της Άδας, και αυτή άκόμη η Ρόζα, η όποια εκ φύσεως είχεν εθύν χαρακτήρα, κατέφευγεν εις πανουργίας και τεχνάσματα, τα όποια δεν ήσαν καθόλου άρεστα εις τας δύο πρεσβυτέρας άδελφάς. Είδεν ότι η Δωροθέα, η ιδιαίτερα συμπάθειά της, την απέφευγε, και έσπευσε να της εξηγηθώ ένα βράδυ, που έλειπαν από το σχολείον η μίς Μπάρκερ και η μίς Σμιθ.

Η μίς Πόρτερ είχε κάμνη την νυκτερινήν της επιθεώρησιν και είχεν αποσυρθή εις το δωμάτιόν της, όταν ήνοιξεν η θύρα του κοιτώνος των άδελφών Μάρσαλ, και έτρύπωσαν μέσα η Ρόζα και η Δωρίς με τα νυκτικά των.

Η Ρόζα έχώθη εις το κρεβάτι των δύο μεγαλύτερων, ένθ' η Δωρίς έπήγε κ' έπεσε με τας δύο μικρότερας. Είχαν φέρη μαζί των δύο μεγάλες χαρτοσακούλες με γλυκά.

— Σας τα έχρωστουσαμε, ύστερα από εκείνες τες ώραις τσοκολάτες σας, εξήγησεν η Ρόζα. Εις έργον λοιπόν, και άφήστε την μελαγχολίαν κατά μέρος.

— Πού τα ήρτατε; ήρώτησεν η Μαριωρή, διότι έγνώριζεν ότι δεν έπρεπε εις τας οικοτρόφους ν' αγοράζουν γλυκίσματα και καραμέλες.

— Τα έφερον η Άϊμη Μίλλερ, απήντησεν η Ρόζα. Φάγε λοιπόν, Δωροθέα!

Η Δωροθέα έδίσταζεν.

— Όλα αυτά είναι άτοπα! είπε. Το ότι ήλθατε εδώ και μιλούμε, τα γλυκά, όλα τέλος πάντων.

— Ναι, απήντησεν εύθύμως η Ρόζα, όλα είναι άτοπα! άφισε όμως και σ' μια φορά ήσυχη την συνειδήσιν σου και φάγε. . .

— Τα γλυκά τρωγόμενα στο κρεβάτι είναι παράβασις του κανονισμού, και τίποτε άλλο. Ούτε άτοπον, ούτε άμαρτία, εφώναζεν η Δωρίς. Σ' όλα τα σχολεία έτσι κάμνουν.

— Άν δεν ήσαν για να παραβαίνωνται οι κανονισμοί, τί λόγον είχαν να υπάρχουν; είπεν η Ρόζα. Αυτή είναι η μόνη ευχαρίστησις της ζωής εδώ μέσα, και θα το έννοήσετε άμα μείνετε λίγον καιρόν άκόμη. Κ' εγώ ύπέφερα εις την αρχήν, κ' εγώ έπροτιμούσα να λέγω την αλήθειαν, αλλά όταν δεν σε πιστεύη κανείς άμα λέγης την αλήθειαν, δεν είναι δικό σου το σφάλμα, όταν άρχισης τα ψεύματα.

— Άχ! αυτό είναι φοβερόν! είπεν άναστενάζουσα η Δωροθέα. Καλλίτερα έχω να λέγω την αλήθειαν, και άς με επιπλήττουν.

— Ω! δεν μ' άρέσει έμένα, να μ' επιπλήττουν μπροστά στές άλλες, είπεν η Μαριάννα.

— Μην σκοτίζεσαι, αγάπη μου, και δεν θα την γλυτώσης την επιπλήξιν, απήντησεν η Δωρίς. Όλες μας έχουμε άκούση επιπλήξεις, με το κορίνι!

— Έμένα, δεν με μέλει διόλου διά τας επιπλήξεις, είπεν η Ρόζα. Θα μ' έμειλε, αν ήτο παρούσα καυμία συμπάθειά μου. Έδώ μέσα όμως δεν δίνω πεντάρα διά καυμίαν.

— Ούτε για μένα; εφώναζεν η Δωρίς, κάπως δυσηρεστημένη.

— Ω! με μέλει για σένα, όσον και σ' νοιάζεσαι για μένα, και αυτό δεν είναι πολύ, απήντησεν ειλικρινώς η Ρόζα. Είμεθα φίλες και αγαπημένες, διότι δεν είμπορούμεν να υποφέρωμεν τες άλλες. Έγώ νομίζω ότι πολύ θ' αγαπούσα και πολύ θα μ' έννοιαζε διά την Δωροθέαν, αν ήθελε κι' αυτή.

— Αλήθεια το λές; ήρώτησεν η Δωροθέα, μάλλον ευχαριστημένη.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της *Dos S. E. Μπουκάιμ.*]

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πόσον άδικον έχουν αι οικογένειαι να μ' φιβάλλουν περί της αξίας των ιατρών, όσοι δεν άφίνουν εις εκάστην των έπισκεψιν άνα ήμίσειαν δωδεκάδα συνταγών, — άφ' έτέρου δέ πόσον άπατώνται οι άρρωστοι, όταν περιμένουν την ίασιν των από τα πολλά φάρμακα!

[Έκ της « Έφημερίδος της Υγιείας ».]

Η ΥΠΑΚΟΗ

— Ούφ! τί άσχημο πράγμα που είναι να κάνω ό,τι μοῦ λένε! Σήμερα μοῦ λένε: κάμε τοῦτο! — αύριο, κάμε αυτό! ύστερα: μήν το κάμης αυτό! — ύστερα πάλιν: μήν το κάμης τοῦτο! . . . Άχ! πώς ήθελα να κάμνω του κεφαλιού μου! να μην άκούω κανένα, να μην υπακούω σε κανένα! . . .

Ποῖος λέγει αυτά τα άνόητα λόγια; Ά! έσύ είσαι, Έλπινίκη; Τόσον γρήγορα λοιπόν έλθισμόνησες τί έπαθεν η γατίτσα σου, η Φρίσσα;

Η Φρίσσα είναι πολύ εύμορφη, — και νεις δεν το άρνείται. Έχει ροδαλά χεῖ- λάρια και ροδαλή μυτίτσα, έχει μαλλάρια μαλακώτερα και από το βελούδο, άσπρα, μαύρα και ξανθά, όλα άνακατωμένα. Έχει και μακρυά μουστάκια, σάν φουντίτσες από άσπρες κλωστές με- ταξωτές.

Σού μοιάζει όμως λιγάκι η Φρίσσα; δεν είναι πολύ εύπειθής εις τους μεγαλειτέρους της, και προτιμά να κάμνη ό,τι της άρέσει.

— Φρίσσα, της λείγεις συ η ίδια, Φρίσσα, πρόσεχε . . . μήν ξεπλόνεσαι στη στάχτη επάνω! αν είναι άποκάτω καρβουνάρια άναμμένα, θα σου κάψουνε την ώραία γούνα σου!

Η γατίτσα σου κάμνει τον κουφό . . . δεν έννοεί ν' άκούση την όρθην συμβουλήν σου.

Πηγαίνει και ξεπλόνεται άναπαυτικά στο τζάκι, επάνω στη στάχτη. Επί τέλους, μια μέρα, πηδά σάν τρελλή και τρέχει. Καί, καθώς τρέχει, μυρίζει το μαλλί. Η ώραία της γούνα, η τόσον λεπτή και καθαρή, εκάηκε έως το πέ- τσι εις τρία η τέσσαρα μέρη.

Έτρεξε άμέσως και την κατέβρεξε μ' ένα κανάτι νερό, διά να της παύσουν οι πόνοι. Καί τώρα η Φρίσσα είναι σάν κουρελού, ως που να μεγαλώσουν τα μαλλιά της, και αυτή η ιστορία θ' άπαιτήση πολλούς μήνας.

Καί, όσον καιρόν είναι έτσι μαδημένη και σχεδόν παντού τσουρουφλισμένη, θα τολμήση τώρα η Φρίσσα να καμαρόνη και να κάμνη ρόν-ρόν, όταν η μικρή της κυρία της χαϊδεύη την ράχιν με το χεράκι της; Όχι, βέβαια! Ίσως μάλιστα θα πηγαίνη, από την έντροπή της, να κρύβεται στο πλυσταριό!

— Φρίσσα, της είπες μίαν άλλην φοράν, μη βουτήξεις το πόδι σου μέσα στο μπρίκι που έχει το γάλα σου, που θα ρθς στο μεσημέρι. Κύτταξε προπάντων μην τύχη και βάλης μέσα τη μουτίτσα σου! . . . Θά το άναποδογυρίσης, και πάει το φαγητό σου!

Η γατίτσα δεν σκοτίζεται καθόλου με την γνωστικήν συμβουλήν σου. Όχι μόνον βουτά το πόδι της μέσα στο μπρί-

κι, αλλά χώνει και τη μούρη της . . . Πούφ! . . . Πάρ' το κάτω το μπρίκι! Πάει και δυο δεκαρών γάλα στα χαμένα!

Αν λοιπόν η Φρίσσα είναι έτσι άσχημη με γούνα μαδημένη, αν έμεινε χωρίς γάλα το μεσημέρι, αν έφαγε ξερή την ψίχα του ψωμιού της και όχι βουτημένη στο γάλα, ποῖος είναι ο αῖτιος;

Αυτή, και μόνη αυτή, διότι δεν υπήκουσε.

Λοιπόν, και συ, δεσποινίς Έλπινίκη, νομίζω ότι πρέπει να υπακούης, όταν σε διατάσσουν αυτοί που έχουν το δικαίωμα να σε διατάσσουν.

Γνωρίζεις έσύ πολύ περισσότερα πράγματα από την γατίτσα σου, και έχεις το δικαίωμα να την συμβουλεύης, και μάλιστα να της δίδης όρθας συμβουλές. Άλλά υπάρχουν άλλοι, που γνωρίζουν πολύ περισσότερα από έσέ. Άλλοι, που έχουν την πείραν της ζωής. Αυτοί βλέπουν εκ των προτέρων τους κινδύνους, μικρούς η μεγάλους, οι όποιοι σε άπειλούν. Γνωρίζουν κατά βάθος τί σου είναι χρήσιμον, τί σε όφελει, η τί είμπορεί να σε βλάψη.

Δι' αυτό πρέπει ν' άκούης με εύπειθειαν και υπακοήν τον πατέρα σου και την μητέρα σου! να σέβεσαι επίσης και να υπακούης την δασκάλισσάν σου! να κάμης πάντοτε τας συμβουλές των, — έως ότου έλθη καιρός και μεγαλώσης, όταν πλέον θα δίδης και συ συμβουλές όχι μόνον εις την Φρίσσαν, αλλά και εις τους υποδεεστερούς σου ανθρώπους. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ποῖος τραγουδεῖ; . . . Μά καλὸς ποῖος τραγουδεῖ; . . .

« Γιατί . . . γιατί ήτανε . . . Γιατ' ήταν ένα πλάσματάκι, Κ' έφάγαγε κ' ένα σκουφάκι, Πούχε κ' ένα μικρό φοιγάκι, Καί τό 'δενε με δυο κορδέλλες Στὸ παχουλὸ της σαγονάκι, Καί, σάν περνούσε σὶδ δρομάκι, Μοῦρχότανε νὰ κάνω τρέλλες! »

— Νά, ἐπὶ τέλους! τώρα εἶνε δεμένο ὅπως πρέπει. . . Καλέ, τί τρέλλα! . . . Νά του άρέση έτσι πολὺ αὐτὸ τὸ παλὸ μου τὸ σκουφάκι, πού το φορῶ νὰ μὴ με καίη ὁ ἥλιος! Κι' ἄρα με 'δῃ, ὅλα καί τραγουδάει αὐτὸ τὸ άνοστο τραγουδάκι: . . .

« Γιατί! . . . γιατί ήτανε . . . Γιατ' ήταν ένα πλάσματάκι! . . . »

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ Φασουλίνα, ἡ μικρὴ

καὶ πονηρούλα Φασουλίνα, καθὼς ἔστε- κότανε κ' ἐτολιζότανε μπροστὰ στὸ κα- θρεπτάκι της, κ' ἔδενε τὸ σκουφάκι της.

Καί ύστερα ἔπηρε δρόμο, κ' ἔπῃγε ἔξω, καμαρωμένη καὶ πεηδηχτή, κ' ἔ- τραγουδοῦσε μονάχη της, καθὼς ἔπῃ- γαινε, ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι, κ' ἔχαμο- γελοῦσε κ' ἐγελοῦσε, καὶ ἦτανε πιὰ περιβόλι ἡ καρδουλά της.

Ήτανε πολὺ ἔξυπνη καὶ πονηρὴ μαί- μουδίτσα ἡ Φασουλίνα. Ήτανε μαίμου- δίτσα ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο πού ἔχουν μιὰ φουντίτσα ἀπὸ μαλλιά κρεμασμένα σάν ἀφέλειες ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἡ-

« Τώρα εἶνε δεμένο ὅπως πρέπει. . . »

τανε πιὰ πολὺ υπερέφρανη δι' αὐτὸ τὸ φυσικὸν στολίδι.

Ήτανε μακρυνὴ συγγενὴς τοῦ κυρίου Μαίμουδιάδου, διότι ἦτανε ἐγγονὴ τῆς θείας τῆς γιαγιάς τῆς μητέρας τῆς πρώ- τῆς γυναίκος τοῦ τρίτου ἐξαδελφου τοῦ Τζίκου-Τζέκου μας! καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον (ἐξ αἰτίας πού εἶχε στενὴν συγ- γένειαν, καθὼς ἔλεγε), ἔπῃγαινε κι' αὐτὴ εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαί- μουδιάδου, κ' ἐπλήρωνε τὰ μισὰ διδασκὰ.

Διὰ τὴν χάριν ὅμως αὐτῇ, ἦτον ὑποχρεωμένη, ἡ καχομοῖρα ἡ Φασουλί- να, νὰ βοηθῇ τὸν κύρ Τζίκου-Τζέκο σ' ὅλες τὰς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ, καί, νὰ ποῦμε τὴν αλήθειαν, τῆς ἔδωσαν ξυνὴ ἡ χάρις πού ἔκαμνε τάχα στοὺς γονεῖς τῆς ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς Σχολῆς.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ένα πουλάκι, με καμάρι Καί με γλυκύτατη λαλιά, Σε μυγδαλιάς χλωρό κλωνάρι Έπῃγε κ' έκτισε φωλιά.

Καί γιά νὰ δειλὴ εὐγνωμοσύνη Στὸ δένδρο τὸ εὐεργετικὸ, Μὲς 'ς τὸ χλωρὸ κλωνάρι χύνει Κελαίδημα γλυκὸ-γλυκὸ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Έξαίρετον! ανέκραξεν ὁ Ἀλόν-
σος. Ἐχει τὴν γεῦσιν τοῦ ἀμυγδαλοῦ.

— Εἴμπορεῖ λοιπὸν ν' ἀντικαταστή-
σῃ τὸ ψωμί;

— Εἶνε ἀκόμη νοστιμώτερο, γιατρέ
μου. Καὶ ἔχουν οἱ κραμβοφοίνικες πολ-
λὰ τέτοια ψωμιά;

— Ἐνὰ μόνον ὁ καθένας, καὶ πρὶν
περάσῃ πολὺς καιρὸς, δὲν ὑπάρχει οὔτε
ένα.

— Διὰ ποῖον λόγον, γιατρέ;

— Διότι τὰ ψωμιά αὐτὰ εἶνε περιζή-
τητα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ ἐπειδὴ τὰ
δένδρα, ὅταν πάθουν παρόμοιον ἀκρω-
τηριασμόν δὲν εἴμπορουν πλέον νὰ ζή-
σουν, γρήγορα θὰ ἐξαφανισθοῦν. Καὶ τώ-
ρα δὲν εὐρίσκονται παρὰ εἰς τὰ μεγάλα
μόνον δάση.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο βραχνὰ
οὐρλιάσματα, τὰ ὁποῖα ἔμοιαζαν μὲ
νισουρίσματα μεγάλης γάτας, ἀλλὰ ἀ-
πειράναις δξύτερα, ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ
βάθη τοῦ σκοτει-
νοῦ δάσους.

Ὁ ἱατρὸς ἀνε-
πήδησε.

— Κανένα θη-
ρίον; — ἠρώτη-
σεν ὁ Ἀλόνσος
καὶ ἤρπασε τὴν
καρβίναν του.

— Εἶνε ἰαγου-
άρος καὶ βγαίνει
νὰ κυνηγήσῃ, εἴ-
πεν ὁ ἱατρὸς. Τὴν
αὐγὴν καὶ μετὰ
τὴν δύσιν τοῦ ἡ-
λίου, αὐτὰ τὰ φο-
βερά θηρία φωνά-
ζουν ἔτσι. . .

— Θὰ εἶνε μα-
κρὰ ὄμως.

— Ἐλπίζω
ἀλλὰ δὲν θ' ἀρ-
γήσῃ νὰ μὰς ξε-
τρυπώσῃ.

— Ἐνόςω τοῦ-
λάχιστον εἶνε μα-
κράν, ἄς δειπνή-
σωμεν, γιατρέ
μου.

— Σύμφωνος
καλλιτέρα νὰ τον
ἀντιμετωπίσωμεν
χορτάτοι. . .

Ἐβγαλαν ἀπὸ
τὴν φωτιὰν τὰ
μπριζολάκια τοῦ
μυρμηκοφάγου, ἐ-
κοίψαν τὸ ψωμί
τοῦ φοίνικος καὶ

ἤρχισαν νὰ δειπνοῦν μὲ πολλὴν ὄρεξιν,
ἀν καὶ αἱ ἀνησυχίαι των ἠΰξαναν ἀπὸ
στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὅχι διότι ἐφοβοῦν-
το τὸ θηρίον, ἀλλὰ διότι ἐσυλλογίζοντο
τοὺς συντρόφους των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐ-
περίμεναν τίς οἶδε μὲ πόσῃ ἀγωνίαν. . .

Ἐπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ ἔπειτα, ἐνῶ
ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐξαπλωθοῦν κοντὰ στὴν
φωτιὰ, καπνίζοντες τὸ τελευταῖον των
σιγαρέττον, ἤκουσαν πάλιν τὸ νισουρί-
σμα τοῦ ἰαγουάρου, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν
φορὰν πολὺ πλησιέστερα.

Τὸ θηρίον τοὺς εἶχεν ἐξικινύσῃ ἴσως
μάλιστα ἐμυρίσθῃ τὸ ψητόν, καὶ ἐπλη-
σίαζεν ἔρπον διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ
δάσους.

— Δὲν θέλει νὰ μὰς ἀρίσῃ νὰ κοι-
μηθοῦμε ἡσυχοί, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Ἀ-
νάγκη νὰ τον ξεφορτωθῶμε αὐτὸν τὸν
ἐπικινδυνὸν γείτονα. . . Οἱ ἰαγουάροι
τὴν νύκτα δὲν φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπον,
καὶ ἐνίοτε δὲν τον φοβοῦνται οὔτε τὴν
ἡμέραν.

— Εἶνε λοιπὸν τόσον ἄφοβοι;

— Φαντάσου ὅτι μίαν φορὰν ἕνας ἰα-
γουάρος ἐτόλμησε νὰ ἔμβῃ μέσα στὴν

ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου
Φραγκίσκου εἰς τὴν Σάντα-Φέ. Ἡ πλημ-
μύρα τὸν εἶχε διώξῃ ἀπὸ τὰ νησάκια
τοῦ ποταμοῦ. Ἐβγήκε λοιπὸν αὐτὸ τὸ
θηρίον εἰς τὴν ὄχθην, ἐπήδησεν εἰς τὸν
κῆπον τῶν καλογήρων καὶ κατέφυγεν
εἰς τὸ σκευοφυλάκιον. Ἐνας καλόγηρος,
ἀφοῦ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, ἐπῆγε
νὰ εἰσελθῇ ἐκεῖ μέσα, ὅταν ὁ ἰαγουάρος
ὤρμησε κατεπάνω του καὶ τον ἐκοιμά-
τισεν. Ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἐκείνου
τοῦ δυστυχομένου, εἴλκυσε πρῶτον τὸν
φύλακα τοῦ μοναστηρίου, ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸς ἔπεσε νεκρὸς. Ἐπειτα ἕνας ἄλλος
καλόγηρος ἔπαθε τὰ ἴδια, καὶ κατόπιν
ἕνας Ἰνδὸς ἐπίσης ἐφρονεύθη. . .

— Σωστὸ μακελεῖο. . . καὶ δὲν τον
ἐσκότωσαν;

— Τὸν ἐσκότωσαν, Ἀλόνσε. Κάποιος
ἐπρόφθασε κ' ἐκλείδωσε τὸ θηρίον μέσα
στὸ σκευοφυλάκιον, ἐφώνησεν ἔπειτα
τοὺς ἄλλους καλογήρους, καὶ μὲ τὰ
τουφέκια των τὸ ἐσκότωσαν ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον.

— Σοῦτ! . . . Νὰ τος. . .

Ἐνὰ τρομακτικὸν ρὸν-ρὸν ἠκούσθη
ἀπὸ ἀπόστασιν τριάντα ἢ σα-
ράντα βημάτων. Ἐνόμιζες ὅτι
ἦτο κανένας τεράστιος γάτος
κ' ἐχαϊδεύετο.

Ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρὸς
εἶχαν σηκωθῇ μὲ τὰς καρβίνας
των εἰς τὰ χέρια. Εἶδαν ἔξα-
φνα δύο πρασινωπὰ μάτια, τὰ
ὁποῖα ἔλαμπαν μέσα στὰ πυκνὰ
χαμόκλαδα.

— Καρδιά, Ἀλόνσε! εἶπεν
ὁ ἱατρὸς.

— Δὲν τρέμει τὸ χέρι μου,
ἀπήντησεν ὁ νεανίας μὲ ἡσυχὸν
φωνήν.

— Ἀς σκοπεύσωμεν μὲ τὴν
ἡσυχίαν μὰς. . .

Ἐχαμήλωσαν ἡρέμα τὰ του-
φέκια των σκοπεύοντες ἐκεῖνα
τὰ δύο μάτια, τὰ ὁποῖα ἔβγα-
ζαν ἀλλοκότους ἀναλαμπάς,
κ' ἐπυροβόλησαν μαζὶ καὶ οἱ
δύο.

Εἰς τοὺς δύο πυροβολισμοὺς
ἀπήντησεν ἕνας τρομερὸς βρυ-
χηθμός, καὶ, μέσα εἰς τὸν κα-
πνὸν, ἐφάνη τὸ θηρίον, ποῦ μὲ
δύο πηδήματα ἔφθασε πλησίον
των. Ἐκαμὲν ἀπελπιστικὰς
προσπαθείας νὰ πιάσῃ στὰ νύ-
χια του τὸν Ἀλόνσον, ἀλλ'
αὐτὸς ἐπρόφθασε κ' ἔδραξε τὸ
τουφέκι του ἀπὸ τὴν κάνναν.

Τὸ βαρὺ κοντάκι τοῦ ὅπλου
κατέπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον
τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἐσωριάσθη
κατὰ γῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον.

— Εὐγε, παληκάρι μου! ἐ-
φώνησεν ὁ ἱατρὸς, ὁ ὁποῖος εἶ-

χεν ἀρπάσῃ ἀπὸ κάτω ἕνα δαυλὸν ἀνάμ-
μενον.

— Εἶνε νεκρὸς ἄρα γε;

— Πιστεύω. . .

Ἐσκυψαν ἐπάνω εἰς τὸ θηρίον καὶ το
ἐξήτασαν. Εἶχε τὸ κεφάλι σπασμένο καὶ
τὴν ράχιν αἱματωμένην· αἱ δύο σφαῖραι
τὸ εἶχαν ἐπιτύχῃ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ εἰς
τὸν λαιμὸν του.

Ὁ ἰαγουάρος ἐκεῖνος ἦτο ἕνας ἀπὸ
τοὺς μεγαλητέρους· εἶχε μῆκος δύο μέ-
τρων ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ ρύγχους ἕως
τὴν ρίζαν τῆς οὐρᾶς του, καὶ ἦτο ὑψη-
λὸς ὅσον αἱ ἰνδικαὶ τίγρεις.

Ἡ δορὰ του ἦτο θαυμασία· εἶχεν ἀ-
κανόνιστα στίγματα,
ὅπως ἡ δορὰ τοῦ πάν-
θηρος, ἀλλὰ τὰ στίγ-
ματα αὐτὰ ἦσαν τριαν-
ταφυλλιά μ' ἕνα μελα-
νὸν σημεῖον εἰς τὸ κέν-
τρον, ἐνῶ τὸ βάθος
τοῦ τριχώματος ἦτο
ξανθοπὸν ἀπ' ἐπάνω
καὶ λευκὸν ἀπὸ κάτω.

— Ὡραῖον! ζῶν!
εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τί
λαιμὸς! . . . Θαρρεῖς
πῶς εἶνε λαιμὸς ταύ-
ρου. Εἶνε ἀλήθεια,
γιατρέ, ὅτι οἱ ἰαγουά-
ροι σκοτόνουν βόδια κ'
ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ
τα τραβοῦν ὅπου θέ-
λουν;

— Ναί, Ἀλόνσε.
Ἀμα πέσουν μέσα στὴν
ἀγέλην, κάμνουν ἀλη-
θινὴν σφαγὴν. Μὲ ἕνα
μόνον κύτπημα τοῦ πο-
δὸς σπάζουν τὴν σπον-
δυλικὴν στήλην τοῦ
θύματός των.

— Ἀλήθεια, ἱατρέ,
πῶς σκαρφαλόνουν καὶ
ἐπάνω στὰ δένδρα; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ναί, μὲ πολλὴν εὐκολίαν, διὰ νὰ
κυνηγήσουν τοὺς πιθήκους, οἱ ὁποῖοι. . .

Ἄλλο ἰσχυρὸν νισουρίσμα ἀντήχησεν
εἰς τὸ δάσος, καὶ του ἔκοψεν εἰς τὴν
μέσῃ τὴν φράσιν.

— Πᾶμε, γιατρέ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος,
αὐτὸ τὸ δάσος εἶνε γεμάτον ἀπὸ τέτοια
θηρία.

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε;

— Νὰ εὐρωμεν ἄσυλον εἰς κανένα δέν-
δρον. Ἐκουράσθηκα μὲ τοὺς ἰαγουάρους.

— Ἐχεῖς δίκαιον, Ἀλόνσε. Δυὸ φέ-
ρες δὲν γλυτώνει ζωντανὸς κανεὶς ἀπὸ
τὰ νύχια τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
ΚΙΝΑΥΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἤρπασαν τὰ τουφέκια
των καὶ μερικὰ μπιφτέκια ἀπὸ τὸ κρέας

τοῦ μυρμηκοφάγου, κ' ἐφυγαν ὀλοταχῶς
στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ
τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκουσθῇ ἡ κραυγὴ τοῦ
δευτέρου θηρίου.

Ἐπροχώρησαν ἐπὶ μίαν ὥραν μέσα
εἰς τὸ σκοτάδι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐστάθη-
σαν διὰ νὰ εὐρουν κατάλληλον δένδρον,
ὅπου νὰ διανυκτερεύσουν.

— Ἀκουσε, Ἀλόνσε, — εἶπε τότε ὁ
ἱατρὸς. Τί βοή νὰ εἶνε αὕτη;

— Εἶνε ὁ ποταμός! ἀνέκραξεν ὁ νεα-
νίας, ὅστις εἶχε σκύψῃ πρὸς τὴν γῆν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὡ! δὲν κάμνω λάθος.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἀς τρέξωμεν!

Κασσανάρε, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος πυροβο-
λισμὸς δὲν ἦλθεν εἰς ἀπάντησιν του.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐψιθύρισεν ἀνή-
συχος ὁ ἱατρὸς.

— Ἴσως ἐξεκίνησαν κ' ἐπῆγαν εἰς
τὸ δάσος διὰ νὰ μὰς εὐρουν, εἶπεν ὁ Ἀ-
λόνσος.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ. . . ἄς πᾶμε
γρήγορα. . .

Ἐπῆραν πάλιν δρόμον, καὶ ἦσαν ἀρ-
κετὰ πλησίον εἰς τὴν λέμβον, ὅταν εἶ-
δαν δύο πτερωτὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ἔμοια-
ζαν μὲ γιγαντώδεις νυκτερίδας, νὰ ση-
κώνονται ὑψηλὰ καὶ νὰ περυγίζουν τρο-
μαγμένα.

« Εἴλκυσε πρῶτον τὸν φύλακα. . . » (Σελ. 124, στήλ. γ'.)

« Μέσα εἰς τὸν καπνὸν, ἐφάνη τὸ θηρίον. . . » (Σελ. 124, στήλ. γ'.)

Μὲ πολλὴν λαχτάραν ἐξεκίνησαν πάλιν,
τρέχοντες πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ
ὁποῖον ἤρχετο ἡ βοή. Ὅσον ἐπῆγαιναν,
τὴν ἤκουαν καθαρώτερα. Μετὰ δέκα λε-
πτὰ διέσχιζαν τὴν τριπλὴν σειρὰν τῶν
δένδρων μακουμενοῦ κ' ἐφθάναν εἰς
τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενίκου.

— Ζήτη! ἐφώνησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Βλέπεις τὴν βάρκαν; ἠρώτησεν ὁ
ἱατρὸς μὲ βραχνὴν φωνήν.

— Ναί, τὴν βλέπω ἐκεῖ κάτω. . .

— Δὸν Παραήλ! Δὸν Παραήλ!

Κανεὶς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν βρον-
τῶδη κραυγὴν τοῦ ἱατροῦ.

— Μήπως κοιμοῦνται; ἠρώτησε. Ρί-
ξε μιὰ τουφεκιά, Ἀλόνσε.

Ὁ νεανίας ὑπήκουσεν. Ὁ κρότος τοῦ
ὅπλου του ἀντήχησεν εἰς τὰ πυκνὰ δά-
ση τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ὡς καὶ εἰς τὰ
ἐκτεινόμενα πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δύο ἔμπονσαι, δύο ἀπὸ τὰ ἀπαί-
σια ἐκεῖνα πτερωτὰ, ποῦ ροφοῦν τὸ αἶ-
μα. . . Καί, βλέπεις; εἰς τὴν ρίζαν ἐ-
κείνου τοῦ δένδρου, εἶνε δύο ζῶα, σὰν
ἄψυχα. Φαίνεται τ' ἄρισαν χωρὶς αἷμα
αἱ ἔμπονσαι.

— Γιατρέ. . . ὅχι. . . δὲν εἶνε ζῶα!
ἐτραύλισεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶνε ἄνθρωποι!

— Ὡ! Θεέ μου!

Ὁ Βελάσκος ὤρμησε πρὸς τὸ δέν-
δρον. Κραυγὴ φρίκης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ
στήθος του. . .

Ὁ Δὸν Παραήλ καὶ ὁ Ἰνδὸς ἦσαν
στηριγμένοι εἰς τὸν κορμὸν, σὰν βυθι-
σμένοι εἰς τὸν ὑπνον, ἀλλὰ ἦσαν αἰμό-
φυρτοι καὶ οἱ δύο. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀρ-
γὰ-ἀργὰ ἀπὸ τοὺς κροτάφους των.

— Φῶς, Ἀλόνσε! ἔκραξεν ὁ ἱατρὸς.
Ὁ σύντροφός του ἐπήδησε σὰν ἀστρα-

πή μέσα εις τὴν λέρβον, ἔφαξεν εἰς τὸ κιβώτιον, εὗρεκεν ἕνα κερὶ, τὸ ἦναψε καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἱατρὸν.

— Μήπως τοὺς ἐδοLOURησαν; ἥρω-
τησε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— "Οχι, εἶπεν ὁ Βελάσκος, ἀνακτῆ-
σας τὴν ψυχραίμιν του. Τοὺς ἐρροφῆ-
ξαν αἷμα αἱ ἐμπουσας, ποὺ εἶδαμε νὰ πε-
τοῦν ἀπὸ ἐδῶ.

— Καί... εἶνε νεκροί;

— "Οχι, ἐλιποθύμησαν μόνον ἀπὸ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ αἵματος, ἀλλὰ δὲν
διατρέχουν κίνδυνον. Θὰ μείνουν ἀδύ-
νατοι μερικὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τίποτε πε-
ρισσότερον. "Αν ἀργούσαμε νὰ ἔλθωμε,
ἴσως τὴν ἐπάθαιναν χειρότερα. Περιμέ-
νε με μίαν στιγμὴν.

Ὁ ἱατρὸς ἐπῆγε καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν
λέρβον τὸ φορητὸν φαρμακεῖόν του, ἡ-
νοῖξεν ἐν φαλίδιον περιέχον δοσιμιάτην
οὐσίαν, καὶ τὸ ἐπλησίασεν ἐπανειλημ-
μένως εἰς τοὺς ρῶθνας τοῦ Δὸν Ρα-
φαῆλ καὶ τοῦ Γκαρρῆ.

— Ποῦ εἶμαι; ἥρώτησε μετ' ὀλίγον
ὁ καλλιεργητὴς μὲ ἀσθενή φωνήν.

— Με τοὺς συντρόφους σας μαζί, ἀ-
πήντησεν ὁ ἱατρὸς.

— Μά... τί συνέβη; Αἰσθάνομαι τὸν
ἐαυτόν μου ἀδύνατον... πολλὴ ἀδύνατος.
(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΤΙΣ

[Κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν τοῦ Αἵμ. Σαλῆου.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ σημεῖα τῆς στίξεως εἶνε νεωτάτη
ἐφεύρεσις. Ἡ τελεῖα (.) εἰσῆλθον εἰς τὴν
γραφὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμ-
πτου αἰῶνος. Ἡ διπλῆ τελεῖα (:) κατὰ
τὸ ἔτος 1485, καὶ τὸ κόμμα (,) 35 περί-
που ἔτη βραδύτερον.

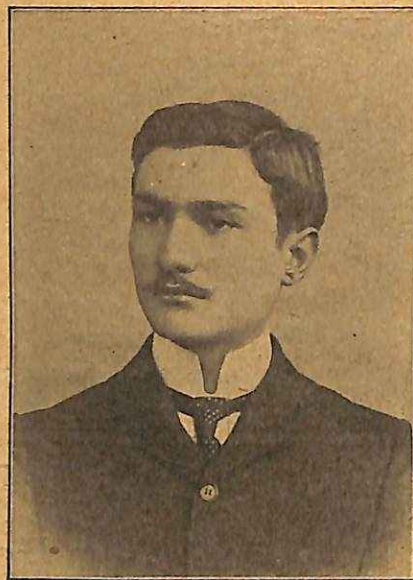
Ὁ Μόμτεν, ὁ διάσημος Γερμανὸς ἱστο-
ρικός, ἡ-ο διάσημος καὶ διὰ τὴν ἀφηρη-
μάδα του. "Απειρα εἶνε τὰ ἐπεισόδια, τὰ
ὅποια ἔπαθεν ἀπὸ αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ
γίνῃ λόγος μόνον διὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὸ
παιδικὸν του. Μίαν φορὰ ἐνῶ εἰργάζετο
εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἡ κυρία του
ἦλθε μὲ τὸ μωρὸ τῆς καὶ τὸν παρεκάλεσε
νὰ το προσέχῃ ὀλίγον ὥραν, ἕως δτου
ἐπιστρέψῃ ἡ ἰδία καὶ το πύρην.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Μόμτεν. . .
Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, τὰ ξεφω-
νητὰ τοῦ μωροῦ ἀνεστάσαντες τὸ σπῆτι.
Τρέχει ἡ κυρία Μόμτεν, ψάχνει ἐδῶ, κυ-
τάζει ἐκεῖ, ἀλλὰ πούθεν τὸ μωρὸ. Τὰ
κλάμματα ὅμως ἐξηκολούθουν τὸν σκοπὸν
των. Τέλος μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας, εὗρετὴ
τὸ μωρὸ μέσα εἰς τὸ ... καλάθι τῶν ἀ-
χρηστῶν. Τὸ εἶχε βάλῃ ἐκεῖ μέσα ὁ πα-
τέρας του, καὶ ἐπάνω του εἶχε στοιβάξῃ
ἕνα σωρὸ ἀχρηστὰ χαρτιά!

« Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι οὐ-
δέποτε κάμνουν λάθη, διότι ποτὲ δὲν δο-
κιμάζουν νὰ κάμουν τίποτε, ποῦ ν' ἀξί-
ζῃ τὸ κόπον νὰ το κάμουν » — λέγει κάπου
ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Γκάτε.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Τυχὸν ὑπὸ τοῦ ψευδωνύμου

Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς

Ἀθρόον Βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Εὐσέμων.

(18 φεβρουαρίου 8 καὶ 13, σελ. 93 καὶ 102.)

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ
ἤθελαν ἀπὸ τοῦδε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν
ἐρχόμενον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, ἀναδη-
μοσιεύω ἐνταῖθα ἐκ τοῦ 50οῦ φυλλαδίου τοῦ
1904, τοῦς Ὁροὺς καὶ τὰς Ὁδηγίας. Ὅλοι
ἐμποροῦν νὰ ξεσπαθώσουν. Ἐργὸν ἐμπρὸς
τῶν ἐννέα μηνῶν, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ
ἐμποροῦν νὰ φθάσουν καὶ νὰ ὑπερακοντίσων
τοὺς ξεσπαθώσαντας ἡδὴ συναγωνιστάς των.
Αὐτὸ τοῦτο πρὸς ὅλους στέλλω σήμερον ἀπὸ
μῆαν Ἀπριλίου, εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ στεί-
λω καὶ ἄλλας εἰς ὅποιον μοῦ ζητήσῃ.]

Α'. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶ-
νε ἐτήσιος. Θὰ λήξῃ δηλαδὴ τὴν 30 Νοεμβρί-
ου 1905, καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς
ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ
27ου ἔτους, ἢ ἐγγράφῃ νέους συνδρομητάς ἐ-
τησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους διὰ τὸ 1905.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες συνδρομητάς ἐτησίους,
ἑξαμήνους ἢ τριμήνους θὰ λογαριάζονται ὡς δια-
θεσάσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅ-
λῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφεύς συνδρομη-
τάς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλα-
δῇ: ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτί-
θεται ὅτι ἐπώλησε 52 φυλλάδια, ὁ ἐγγράφων ἑξα-
μήνον 26 φυλλάδια, τριμήνον 13 φυλλάδια, δύο συν-
δρομητάς ἐτησίους 104 φυλλάδια, κτλ.) Ἐπὶ τῇ
βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα ὁπονευμένων ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο ὁπονευμένη πρὸς πάντας
ὅσοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 θὰ ἔχουν
διαθέσῃ (εἴτε με ἀγοραστάς, εἴτε με συνδρομη-
τάς, εἴτε καὶ με τὰ δύο) ἀπὸ 530 φυλλάδια καὶ
ἄνω, δηλαδὴ φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς ἐτησίαν
συνδρομὰς περισσότεράς των δέκα. Ὅλων τοῦ-
των θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἡ εἰ-
κὼν, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φυλλάδια θὰ
ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δη-
μοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν
ἄλλων εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

(Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέ-
ρος καὶ Μικροὶ Σὺλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομη-
τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων πρὸς ἐγγραφήν συν-
δρομητῶν ἢ πώλησιν φυλλῶν, τότε ἀνακηρυχθῇ
χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν «Ὁμάδων».)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖ-
ου, ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των,
θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ
Γραφείου μου ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βρα-
βευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἴνε
ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φυλλῶν, τὰ ὅποια
διέθεσεν ἑκάστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπο-
λογίσῃ 40 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν,
οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταυτὸς λεπτὰ 30. (Πα-
ραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φυλλάδια, ἂν
εἴνε κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας
φράκτων 60 (150x40), ἂν δὲ εἴνε ἀπὸ τοῦς
ἄλλους, φράκτων 45 (150x30).)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁ-
ποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 θὰ ἔχουν
διαθέσῃ (εἴτε με ἀγοραστάς, εἴτε με συνδρομη-
τάς, εἴτε καὶ με τὰ δύο) ἀπὸ 52 ἕως 520 φυλά-
δια, δηλαδὴ φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς μίαν ἕως
δέκα συνδρομὰς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευ-
θῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ
σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ δὲ περισ-
σότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ, ὁ εἰκοστός πέμπτος
νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φυλλῶν μ'
ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε
θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι-
δήποτε καὶ ἂν εἴνε.

Καὶ πρὸς τοὺς τοὺς θὰ σταλῶσι βιβλία κατ'
ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκ-
δομένων, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν
πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ
δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν, οἱ δὲ ἄλλοι λε-
πτὰ 25.

Ἐπαινος.

Ἐπαινος θὰ ὁπονευθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοι-
ποὺς, καὶ θὰ τοὺς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ'
ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου
ἐκδομένων, ἀξίας 20 λεπτῶν δι' ἐκάστην δε-
κάδα φυλλῶν.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δέ-
ναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ.
4 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 4,50 διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητάς τριμή-
νους (ἀντὶ δρ. 2,15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
φρ. 2,40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγε-
λία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀναρριπτικῶς ὑπὸ
τοῦ ἀντιτίμου, ἄλλως δὲν ἐκτελεῖται.

2. — Ἐπ' ὅσον ἐγγράφῃ τὴν συνδρομητάς,
πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των
καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἄνευ ἀ-
ναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγρά-
ψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3. — Ἐγγράφῃ νέον συνδρομητὸν διὰ νὰ λο-
γαριασθῇ ὡς ξεσπαθώμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων
αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρῶσιν τὴν συνδρομὴν του
διὰ τὸ ἔτιον ἔτος.

4. — Αἱ ἐγγράφαί των Ἀπόρων λογαριάζονται
εἰς τὸ ξεσπαθώμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς ξε-
σπαθώμα τοῦ ἐμβάλλοντος τὸ ἀντίτιμον συν-
δρομητοῦ καὶ ἡ ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμή-
νου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφεύς
ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπὸ ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας
ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λο-
γαριάζεται εἰς τὸ ξεσπαθώμα.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτορ τῆς Διαπλάσεως δύναται νὰ
γίνῃ πᾶς συνδρομητὴς, ἀναλαμβάνων πώλησιν
φυλλῶν, ἢτοι εὐρίσκων ἀγοραστάς.

2. — Ἐκαστον φυλλὸν τιμᾶται λεπτὰ ἢ φρ.
χρ. 0,15. Τὰ δὲ διπλὰ φυλλάδια λεπτὰ ἢ φρ.
χρ. 0,30.

3. — Τὰ φυλλάδια στέλλονται πρὸς τοὺς Πρά-
κτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ τα παραδίδουν
εἰς τοὺς ἀγοραστάς των, νὰ εἰσπράττουν τὸ
ἀντίτιμον καὶ νὰ τοὺς στέλλουν. Φύλλον
ἂν εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4. — Ὁ ἀγοραστὴς οὐδὲν δικαίωμα χαίρει.
Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ (νὰ λαμ-
βάνῃ δηλ. μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, νὰ τῷ στέλλεται τὸ
ἄλλο ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ὄνομα του μὲ ἐντυπον
ταύτην κτλ.) πρέπει νὰ πληρώσῃ μίαν τρι-
τάκτον τουλάχιστον συνδρομὴν. Ἀλλ' ἂν θέλῃ
νὰ λάβῃ καὶ ψευδώνυμον, τότε πρέπει νὰ προ-
καταβάλῃ καὶ 1 φράκον δι' ἐν ἑτος, — ὡς ἐκα-
ταστήσῃ πρὸ πολλοῦ διὰ πάντας τοὺς συνδρομη-
τάς ἀνεξαιρέτως.

5. — Χάριν ευκολίας πιστώνω τοὺς Πράκτο-
ρας ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ
μηνὸς δὲν μου στείλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν φυλ-
λαδίων τὰ ὅποια ἐξήχησαν διὰ τοὺς ἀγοραστάς
των, πᾶ' ὡ τὴν παραιτέρω ἀποστολήν, καὶ οὕτε
τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν
ἔξωρθῇ τὸ χρέος των, — μὲ τὸ δικαίω-
μα νὰ δημοσιεύω καὶ τὰ ὀνόματά των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἑνθρόον Προσωπεῖον, μὲν ἀναρρῶσαν:
Τελος πάντων! Ὁ γὰρ τοῦ μοῦ ἐπέτρεψε

ἄπαινον λόγο ζῶντι καὶ μεσημέρι. . .

Καὶ ὁ Κορυφαῖος ἀνέστη, διακρίπων:

— Καὶ ποτε σοῦ εἶπε νὰ το πίνης; πρὸ ἢ
μετὰ τὸ φαγητόν;

* * *

Ὁ Χρυσὸς Κίλυξ ἐπέμενε νὰ πῇ μύρα

νὰ μεγαλὸ ποτήρι. Ἡ μαμά του τοῦ ἔβαλε καὶ
τὴν ἡπίε.

— Ἄς εἴνε ὅμως, τοῦ λέγει: σὺ ἔπρεπε νὰ
πῇς σὲ ποτήρι τοῦ κρασιτοῦ.

Καὶ ὁ Χρυσὸς Κίλυξ:

— Τώρα βίλε μου καὶ ἐς αὐτό!

* * *

Ἐπὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΠΗΓΜΑΤΟΣ
Ὡς βλέπετε εἰς τὴν α' σελίδα, σήμερον προ-
καταβῶ Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.
Πρόκειται δηλαδὴ νὰ γραφθῇ τὸ φαιδρόν, τὸ ἂν
ἀντιπρὸς καὶ κάπως φανταστικὸν διήγημα, τὸ ὁποῖον
ἀναγνῶνται ἀφ' ὧν αἱ παρατιθέμεναι εἰς εἰκόνες.
Τὸς ὅρους τοὺς γνωρίζετε: Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν
ἐμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομη-
ταί, καὶ ἀπὸ τὰ ἀδελφία των μόνον ὅσα ἔχουν
ψευδώνυμον. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἴνε γραμ-
μένον καθαρά, εἰς χωριστὸν φυλλὸν χαρτί, — ὅχι
ἐν τῇ αἰδέσει, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστολήν ἢ μετὰ τίποτε
ἄλλο, — καὶ νὰ εἴνε ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα
καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.
Καλὴ ἐπιτυχία!

† Ἑλένη Καίρη. — Ὀλιγοπρότερον ἄγ-
νομα! Ἡ ἀγαπητὴ μας φίλη Ἑλένη Καίρη,
ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευ-
δώνυμον Ἀντιόχεια Βραδία, δὲν ὑπάρχει
πλέον εἰς τὸν κόσμον τούτον! Ἡ κυρία Εὐαν-
θία Καίρη, θεὰ καὶ θετὴ μητέρα τῆς, τὴν ὁ-
ποία συλλυπούμαι ἐγκαρδίως, μοῦ ἀναγγέλλει
σήμερον τὸν πόθον πρῶτον καὶ σκληρὸν αὐτὸν
ῥυτίον, καὶ μὲ παρακαλεῖ τὸ φυλλόν, τὸ ὁποῖ-
ον ἐλάμβανεν ἡ δυστυχὴς Ἀντιόχεια Βρα-
δία, μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, — νὰ το στέλλω
εἰς τὸν κόσμον τούτον, τὸ ὁποῖον νὰ φέρῃ τὸ
ὄνομα Ἑλένη. Ἐξέτελσα μὲ δακρυ-
σμένα μάτια τὴν εὐσεβὴ καὶ τρυφεράν αὐτὴν
ἐπαγγελίαν.

3. — Τὰ φυλλάδια στέλλονται πρὸς τοὺς Πρά-
κτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ τα παραδίδουν
εἰς τοὺς ἀγοραστάς των, νὰ εἰσπράττουν τὸ
ἀντίτιμον καὶ νὰ τοὺς στέλλουν. Φύλλον
ἂν εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4. — Ὁ ἀγοραστὴς οὐδὲν δικαίωμα χαίρει.
Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ (νὰ λαμ-
βάνῃ δηλ. μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, νὰ τῷ στέλλεται τὸ
ἄλλο ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ὄνομα του μὲ ἐντυπον
ταύτην κτλ.) πρέπει νὰ πληρώσῃ μίαν τρι-
τάκτον τουλάχιστον συνδρομὴν. Ἀλλ' ἂν θέλῃ
νὰ λάβῃ καὶ ψευδώνυμον, τότε πρέπει νὰ προ-
καταβάλῃ καὶ 1 φράκον δι' ἐν ἑτος, — ὡς ἐκα-
ταστήσῃ πρὸ πολλοῦ διὰ πάντας τοὺς συνδρομη-
τάς ἀνεξαιρέτως.

5. — Χάριν ευκολίας πιστώνω τοὺς Πράκτο-
ρας ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ
μηνὸς δὲν μου στείλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν φυλ-
λαδίων τὰ ὅποια ἐξήχησαν διὰ τοὺς ἀγοραστάς
των, πᾶ' ὡ τὴν παραιτέρω ἀποστολήν, καὶ οὕτε
τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν
ἔξωρθῇ τὸ χρέος των, — μὲ τὸ δικαίω-
μα νὰ δημοσιεύω καὶ τὰ ὀνόματά των.

Ἄ! Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία! Διὰ νὰ
βραβευθῇ κανεὶς, πρῶτον καὶ κύριον χρειάζεται
νὰ ἔχῃ ὑπομονήν. Δηλαδὴ νὰ μὴ ἀνυπομονῇ
ἕως νὰ δημοσιευθῶν τ' Ἀποτελέσματα ἐνὸς
Διαγωνισμοῦ, καὶ προπάντων νὰ μὴ χάνῃ τὴν
ὑπομονὴν του ὅταν βλέπῃ ὅτι εἰς τὸν Διαγωνι-
σμὸν αὐτὸν δὲν ἐβραβεύθη. — Αἱ προτάσεις σου
θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές. Καὶ ἐδῶ ὑπο-
μονή!

Ἀπὸ τὴν Χίον, χωρὶς ὄνομα χωρὶς ψευδώνυ-
μον, ποῖος ἔστειλε τὰς λύσεις τοῦ 8ου φυλλαδίου;
Κόπος καὶ ἔξοδα χαμένα, ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάντις!
Καὶ πάλιν, Μεγάλη Ἑλλάς [EE], σ' εὐχαρι-
στῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἐνεργείας.
Ἐδῶ εἰς τὸν Ἀναγινῶν τὴν φωτογραφίαν τοῦ
κ. Ματθαίου Δ. Φ., ὁ ὁποῖος τὴν ἔδειξεν
εἰς τὴν Κυρὰ-Μάρθᾳ καὶ ἐγγέλασαν πολὺ. — Τὰ
φυλλάδια τῶν νέων ἀγοραστῶν ἐστάλησαν.

«Ἡμεῖς δὲν χάνομεν τὸσον εὐκολὰ τὸ θάρ-
ρος μας, διότι μᾶς ἐμφυγόνει ἡ ἰδέα ὅτι προσ-
παθούμεν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς μας Διαπλάσεως.
Αὐτὰ τὰ ὥραία μου γράφαί ἢ Ἀδελφὸν τῶν Ἑλ-
λίδων, ἢ ὅποια μὲ τὰς φίλας τῆς προσπάθει-
σιν νὰ ξεσπαθώσῃ. Καὶ θὰ το κατορθώσῃ,
νὰ το ἴδῃτε! — Ἐστειλὰ τὰ τετραδία ποῦ μου
ἐξήχησε.

Ἄ! τί χαριτωμένον τὸ ἐπισκεπτήριο τῆς
καλῆς μου Ἑσπέρης Ἑσπέρης [E], μὲ τὸ ψευ-
δώνυμον τῆς τυπωμένον ἐπάνω! Ἀλλὰ καὶ τί
ὥραία, γεμάτη ἀγάπην ἢ ἐπιστολὴ τῆς! — Ἐ-
λαβε τὸ Σῆμα, ποῦ τὸ ἐπερίμενε μὲ τὴν ἀ-
νυπομονήν σου;

Τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεις, ἔστι
τεννέμε Ναντή, εἶνε μὲν κατὰ 1 φρ. εὐθηνό-
τερον, ἀλλὰ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός, εἰς 16
σελίδας μικρὰς καὶ σχετικῶς ἀραιὰ τυπωμένας,
ποῦ κάμνουν 8 ἢ ἔστω 10 σὰν τῆς Διαπλάσεως.
Ὡστε ἔρχεται πολὺ ἀκριβέστερα. Τὸ γαλλικὸν
μὴ τὸ λογαριάζῃς! Τὰ γαλλικὰ περιοδικὰ ἀριθ-
μοῦν τοὺς συνδρομητάς των κατὰ ἑκατοντάδας...
χιλιάδων! — Ἐλπίδι ὅτι ἔγινες καλὰ.

Ἐδῶ εἰς ὥραία ἢ ἐπιστολὴ σου, Ἀκακία
[5E]. Ἡ Σαρακοστή ἐν συγκρίσει μὲ τὴν Ἀ-
ποκαρῆν, ἢ Ἀνοίξῃ, τὰ χελιδόνια, ἢ παραδο-
σις διὰ τὴν χελιδονοφιλίαν, — ὅλα μοῦ ἤρσαν
ὑπερβολικά. Ἦτο ἀπὸ

